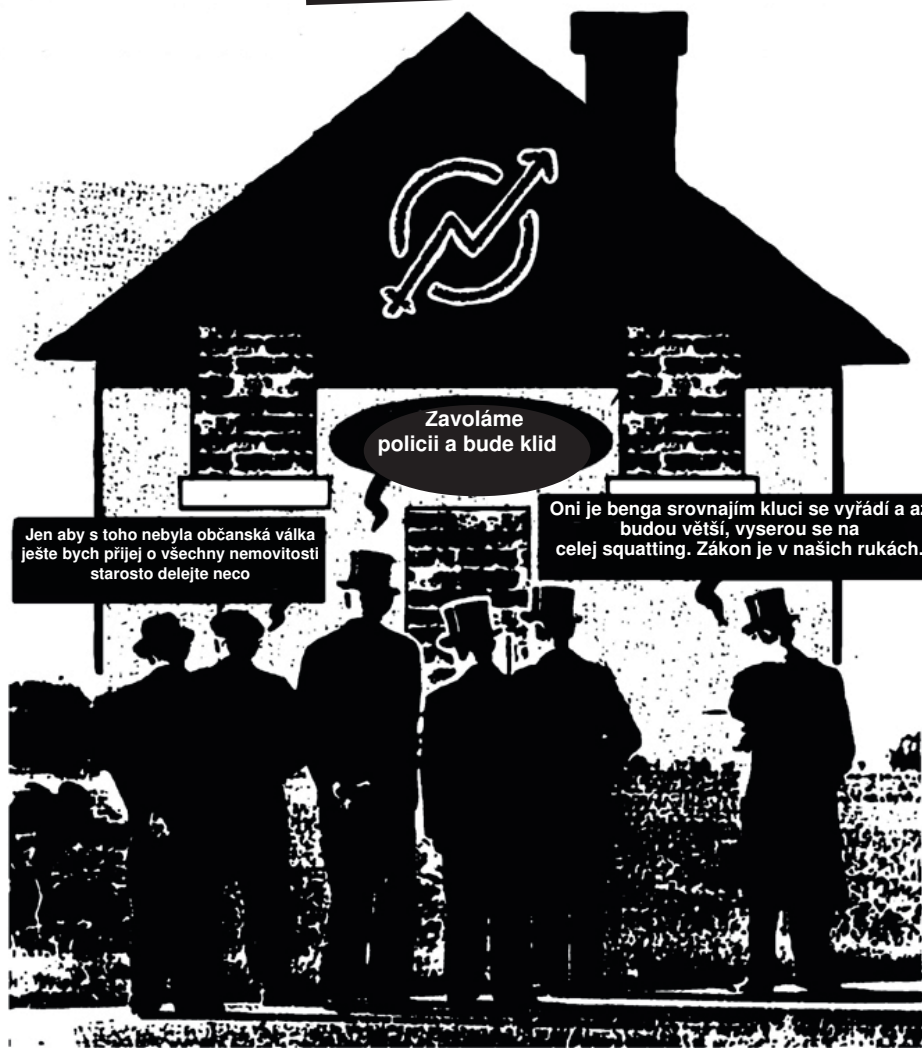

MAGAZIN

#12
2009

INFO & SLIPPA

Magazín squatterské a anarchoautonomní scény

Útok fašistů na squat Villa Amalias || Víte, co vlastně squatting je? || S páčidlem v ruce (Několik záblesků života, které jsem prožil díky vloupání) || Pohled na squatting v Holandsku - rozhovor || Historie squatting v Česku - update 2009 || projekt DVP || a vice....

zdravíme.....

sice před chvílí vysla usurpa, ale ta je jenom normalní usurpa. Teď v rukách držíte magazín. Magazín i proto že se jedná o číslo #12. Tohle není newsletter, ale souhrn textů, které jsou podle nás zajímavé a mají co říci. Takže to má asi více stran, proto magazín i nějakou tu kacku stojí.

Nemusíme rozebírat co IU je. A hlavně vycházíme jako magazín při této příležitosti jakou je Tejden neprizpůsobivosti a snaha obsadit nový objekt. Jak to vše dopadne záleží na vás.

To stejné je to i s usurpou. Jestli vyjde další číslo záleží na vás. Když nebude o čem psát těžko můžeme něco vydávat.

Jo a některým lidem se to možná líbit nebude, ale chceme aby magazín byl i kritičtější. Proto je tu i něco málo kritického, ale pozitivně.

Jinak vám přejeme hodně squatterských úspěchů, příjemný autonomistický podzim a snad i spětky kritiky na vše co nás utlačuje, manipuluje a všechny ty sracky kolem.

**Nevzdávejme se. Boj stále pokračuje!
kolektiv usurpy**

Atény (Řecko): Útok fašistů na squat Villa Amalias
11. července 2009

Fašisté ochraňovaní policií napadli nejstarší anarchistický squat v Řecku, použili koktejly Molotov a zmlátili jednoho mladíka. Lidé, kteří přišli na podporu, s úspěchem fašisty odehnali. Squat, Villa Amalias, zůstal nepoškozen.

Z Wikipedie: "Villa Amalia je jeden z prvních anarchistických squatů v Aténách, byl obsazen v r. 1990. Nachází se na rohu ulic Acharnon a Chayden, nedaleko náměstí "Victoria". Koná se tu mnoho punkových, rockových, hardcorových a většinou undergroundových akcí. Policie squatter/k/y vystěhovala už třikrát, ale Villa Amalia byla vždycky znovu obsazena."

Mnoho našich supporterů ji považuje za nejstarší anarchistický squat v Řecku a symbol lokálního anarchistického hnutí. V řečtině se jí říká Villa Amalias

Během noci z 9. července 2009 ve 23:50, napadl gang asi 30 neonacistů s podporou policie (jak MAT, řečtí robokopové, tak Deltas) Villu Amalias molotovovými koktejly. Anarchisté úspěšně ubránili své autonomní centrum před neonacisty/kami a odehnali je pryč, ale ti pak ještě zmlátili

jednoho mladého člověka, který pak potřeboval sanitku.

Útok musel být předem připraven policií a fašisty, jejich spolupráce je známou věcí v celém Řecku a stává se stále oficiálnější (hodnostáři platí návštěvy fašistů). Jinak si nedokážeme vysvětlit fakt, že podle zatím neověřené informace, kamarádi, kteří byli na nedaleké ulici Liosion ve 21:00, si všimli asi 70 policajtů (z jednotky Deltas, nešlo o robokopy). Pokud je to pravda, musíme předpokládat, že to byli ti samí policajti, kteří spolu s robokopy ochraňovali neonacisty během jejich útoku na anarchistický squat.

Nacisté, kteří museli být členy/kami organizace Golden Dawn, se nejdříve přiblížili ke squatu, drželi se asi 50 m daleko a chvíli na to přijely Delta jednotky. MAT robokopové se také rychle dostavili, když se shromáždilo větší množství anarchistů/ek, aby bránili svůj squat.

Fašisté hodili dva koktejly Molotov, tradiční pouliční zbraň, ale nepodařilo se jim squat poškodit, protože nedokázali pořádně hodit. Anarchisté dokázali fašisty odehnat směrem na ulici Acharnon, ale fašisté se ukryli za policejní Delta jednotky, které je

spolu s robokopy chránily.

Fašisté pak surově zbili mladého člověka před squatem, ale zatím není jisté, jestli jde o supporterera nebo ne. Musela ho odvézt sanitka, kvůli velice brutálnímu jednání fašistů.

Kolem 24:10 byli všichni neonacisti odehnáni jak anarchistkami, tak anarchisty, kteří se rozhodli nesobecky bránit svou svobodu a nejstarší anarchistický squat v Řecku s historií dlouhou dvě desetiletí. Kolem 24:20 bylo v okolních ulicích stále dost policajtů (Deltas a 2 nebo 3 jednotky robokopů, kteří byli viděni, jak mluví s fašisty). Mnoho kamarádů se shromáždilo před squatem, aby ho bránili v případě, že by v něm policie chtěla udělat zátah, ale policie se stáhla a odjela, protože ví, jak nebezpeční jsou lidé, kteří bojují za svoji svobodu.

Ve 24:30 byla zahlédnuta skupina asi 30-40 Delta policajtů, jak odjíždějí směrem do čtvrti Patisia.

Fašisté se svými Molotovy nechtěli pouze zničit squat, ale také ublížit našim přátelům, nepodařilo se jim ani jedno ani druhé. Jejich jediným úspěchem bylo schovat se za policii a utéct. V panice za sebou zanechali mnoho stop. Měli s sebou batoh plný Molotovů a kouřových granátů, ale podařilo se jim hodit jenom dva Molotovy a dva kouřové granáty, ty dva granáty hodili na pěší zónu naproti squatu. Když se přiblížili anarchisté, aby bránili svůj barák, fašisté odhodili batoh na ulici a utíkali se schovat za policii.

Ve 2:00 se vysílaly populární zprávy na stanici "A" a jak je obvyklé pro všechny kapitalistické výstupy, prohlásily, že v centru Atén došlo k incidentu a rozšířily propagandistickou zprávu o tom, že policie pátrá po pachatelích, kteří házeli Molotovy. Ale každý, kdo pročítá <http://athens.indymedia.org/> ví, že opravdovým cílem policie je ochraňovat fašisty při jejich útocích.

Je zajímavé, že zatímco je levice v Řecku paralyzována, anarchistické hnutí si získává srdce mnoha nespokojených lidí a zdá se, že je to jediné sociální hnutí schopné revoluční společenské změny.

Ještě dodatek, anarchistické hnutí je velmi staré, ale teď, když kapitalisti uskutečňují svůj projekt globalizace a když sociální demokracie a komunismus zklamaly, bychom měli očekávat širší podporu pro anarchistické hnutí na celém světě. Možná, že společnost, kterou si představovali Kropotkin, Bakunin a mnoho starých myslitelů, se brzy stane skutečností.

Uvnitř Villy Amalias je na zdi transparent s veršem antického řeckého filozofa:

3

"Nechci ani vládnout, ani být ovládnán." - Herodotos, Historie 3:83

ex-miladáci
napsali >>>>

Víte, co vlastně squatting je?

Proč je kolem squatu Milada tolik humbuku?

Chtěli bychom vyvrátit pár mediálně živených stereotypů, které jsou kolem celé záležitosti šířeny, a nastínit principy, na jejichž základě myšlenka squattingu pracuje.

„Domy, které squateři obývají, nejsou v jejich vlastnictví.“

Jednou ze základních myšlenek squattingu je využívání dlouhodobě chátrajících objektů, o které jejich majitel neprojevuje zájem. Tyto domy se často nacházejí ve stavu, kdy je k nevyhnutelná jejich rekonstrukce. Squateři tedy svým působením často zabráňují jejich chátrání nebo úplné devastaci. Squateři neplatí majiteli objektu nájemné, ale pomyslnou protihodnotou je práce, kterou odvádějí.

Uspořádání společnosti, do kterého jsme se narodili, nám předkládá hodnoty k respektování, aniž by nám dalo možnost si jejich legitimitu ověřovat. V této společnosti, při stupni technického pokroku a ekonomického bohatství, může a měl by bydlet každý. Důvodem bohatých center měst a chudých předměstí, existence lidí bez domova, neplatičů nájemného a těch, kteří se musí dramaticky uskromňovat, aby měli na nájem, je nerovnoměrné rozdělení společenského bohatství. Důležitým aspektem je také spekulace s nemovitostmi, kvůli které zůstává mnoho domů prázdných, dokud se nenajde dostatečně solventní kupec, což může trvat mnoho let. Někdy do té doby dům spadne, někdy je ponechán samovolnému zničení, když je například památkově chráněn.

Neodvozujeme právo na bydlení ani tak z žádných platných zákonů a dokumentů (i když i v nich je ustaveno), ale z morálního přesvědčení, svědomí a z prosté logiky.

„Na squatu Milada se užívali drogy, hlučné koncerty rušily okolí, kolem domu byl nepořádek...“

Na squatu Milada se její obyvatelé a spřátelení snažili vytvářet centrum alternativní kultury: poskytovat prostor marginálním hudebním stylům a nekomerčním akcím různého druhu. Uskutečnil se zde bezpočet koncertů, diskuzí, divadelních představení, sítotiskové workshopy, konala se pravidelná promítání, probíhalo zde pravidelné vaření jídla pro lidi bez domova.

V současné době se zavírá několik alternativních klubů a kulturních center, ubývá tedy míst pro nezávislou nekomerční kulturu, kterou je třeba podporovat. Komerencializace, která se týká všech aspektů našeho života, na kulturu působí negativně: řídí se mnohdy hlavně ekonomickými aspekty („prodejností“), a mnohdy se proto motá v kruhu a nabízí jen málo nového.

Milada poskytovala lidem zázemí k rozvoji alternativní kultury, ze které vychází mnoho významných umělců.

Squat Milada byl v dlouhodobém procesu rekonstrukce, takže se v jeho okolí nacházely věci, které měly být později využity uvnitř domu. Kolem něj byly uskladněny dočasně, z nedostatku jiných prostor k umístění.

Užívání drog je věc každého jednotlivce. Na Miladě se jejich užívání nikdy nepodporovalo a nikdy se tam drogy neprodávaly. Drogy jsou realitou téměř v každém klubu v Praze, někteří návštěvníci je vyhledávají a užívají. Milada, jako místo pořádání hudebních akcí, nebyla v tomto ohledu ničím výjimečným.

„Squateri jsou podivné existence, které usilují jen o to, žít si bez problémů odlišným způsobem života, sami pro sebe, bez ohledu na okolní společnost.“

Squatting je snaha změnit paradigma: „Chceš bydlet? Vezmi si hypotéku!“ Usilujeme o to žít jinak, usilujeme o to, aby to bylo respektováno a umožněno komukoliv, kdo se tak rozhodne.

V některých zemích západní Evropy (např. Anglie, Holandsko) je právo squatovat zakotveno v legislativě, čemuž předcházela léta bojů s vládami a úřady, které bylo nutné vybojovat, aby toho bylo dosaženo.

Zároveň je squatting záležitostí negování zažitého tím, že stojí na komunitním soužití, sebeorganizování se a principu „Do it yourself“ (Udělej si sám).

PŘEMÝŠLEJTE KRITICKY O TOM, CO NÁM SERVÍRUJÍ MASMÉDIA!

HLEDEJTE TAKÉ POHLEDY Z „DRUHÉ STRANY“!

PŘEMÝŠLEJTE O PRAVIDLECH STÁVAJÍCÍHO SPOLEČENSKÉHO USPOŘÁDÁNÍ, KDO JE TVOŘÍ, KOMU SLOUŽÍ A PROČ ZPŮSOBUJE TOLIK PROBLÉMŮ JE OPUSTIT! ZPOCHYBŇUJTE TATO PRAVIDLA!

S páčidlem v ruce (Několik záblesků života, které jsem prožil díky vloupání)

by Jeden ze členů intersquatterské komunity (1995-2008 a ještě dlouho poté)

Pied de biche

Víc než deset let života v kolektivu způsobilo, že už si nedokážu představit život osamotě nebo ve dvou, že bych už neuměl žít bez večírků během snídaně a společného čištění zubů, přátel z Barcelony, co seskočí z nákladáku a zničehonic zaklepu na okno, dnů, kdy si každý něco kutí ve svém koutku a těch, kdy se nás sejde patnáct, abychom rozřídili naši vetešárnu, dokončili náš zin, připravili akci nebo vykopali kanalizaci. Cítím, že už se prostě nedokážu znovu přizpůsobit některým principům "normality". A toto potěšení si pěstuji, je to tak trochu jako když mám ten zarážející pocit zhnusení, který mě zachvátí, když vstoupím do supermarketu. Myslím, že squatting člověka naučí přizpůsobit se spoustě nepravděpodobných situací, ale také dosáhne toho, že v nás probudí formy nenávisti, která je tak trochu nepřekonatelná, a to je dobře.

Naučil jsem se zacházet s časem, prožívat různorodé dny plné malování, pilování, zahradničení, schůzování, psaní, práce s motorovou naftou, komunikace přes kablíky, plné divokých debat během jídla, akcí ve městě a nočních procházek. Víím, že mezi realitou mého domu a tím, co si většina lidí představuje díky z televize načerpaným klíší - matrace, špína a zlodějina, zeje obrovská propast... Víím, že odmítáme být zdrojem financí pro tu jejich děsivou ekonomiku, ale to nebrání nám, domělým "nemakačenkům" a "parazitům" prožívat dny přeplněné aktivitou. Jenomže ty se nedají zhodnotit v systému přesných i nepravidelných ztrát a zisků a že nefungujeme 35 hodin týdně, protože v týdnu je hodin mnohem víc, protože se snažíme každou z nich prožít s vášní a bez šéfa, který by za nás rozhodoval.

Squatování mi ukázalo, že na světě je plno popelnic, které překypují jahodovými koblihami, rajčátky a brioškami s čokoládou. Naučil jsem se otevřít na ulici oči a hledat staveniště a továrny, kontejnery plné materiálu. Naučil jsem se všimat si prázdných baráků, roztroušených tak trochu všude po městě a fantaziovat o životě uvnitř.

Squatování mě naučilo toužit po přetvořených sálech plných girland, kde by se mohly potkávat absurdní komediální představení, večírky, večery vyprávění historek ze stopování, noci, v nichž jste hrdinou, diy karaoke, experimentální promítání, propagandistické divadlo a filmy Cassavetes, festivaly loutek, koncerty turbo folku a rock'n'rollu, a naučilo mě, že důležitá jsou setkání a interakce mezi lidmi na scéně a námi. Moc se mi líbilo sázet rajčata s argentinskými muzikanty. kamí sedět ve společnosti a popíjet exotický alkohol potom, co jsem zavřel sál a rozloučil se s neznámými osůbkami ze včerejšího dne, jejichž dodávka odjíždí do dalšího místa, kde koncertují.

Naučil jsem se pracovat na worksopech, které mohou pokračovat až do noci při čtení románů a nahazování vápenné omítky na zdi ze slámy postavené uvnitř betonového hangáru nebo pracovat hodiny a hodiny jako mravenečci ve světlech reflektorů a vykopávat krumpáčem sloupy ze skořápky betonových základů a pak usnout s dalšími patnácti ve společnosti pod peřinou při sledování hudební komedie nebo se posadit na schody před domem a srkat horkou čokoládu a léčit si tak rány a pozorovat hlučný proud lidí, co jedou do práce ve svých malých autíčkách.

Naučil jsem se, že toho není moc, co by bylo hezčí než si konečně vybrat neznámé místo a opravdu proniknout dovnitř potom, co jste jich navštívili spoustu jiných, prolomit anonymitu studených zdí, sprátelit se s těmi zažloutlými předměty a starými květinovými tapetami, uchovat přátelství, která vykryštalizovala během probdělých nocí a společně prožitého ohrožení, nepravděpodobných přestaveb a vítězství nad policií. Tahle radost ze společné invaze se přenesla na úřady, staveniště, obchody, dálnice, fungující školy, u nichž bylo možné náhle přerušit obvyklý chod, provětrat ten nezdravý vzduch a na chvíli je přetransformovat v prostory, v nichž se dá žít.

Objevil jsem krásné poetično v přetváření historie a topologie zrezavělých míst, která se ocitla mimo čas, viděl jsem lampy starých jatek osvětlovat veganskou kuchyni v duchu antikapitalistismu, staré buržoazní domy, v nichž přebývají radikální feministky, starodávnou továrnu na bikini, kde se uskutečnila rave párty, pozoroval jsem jezero Léman ze střechy banky o dvanácti patrech a dole pod námi tancovali lidé v pancéřovaných pokladnách nebo jsem sprádal plány na revoluci v jednom zámku u tesaného stolu a obrazů štvanic na zdech.

Pochopil jsem, jak je prostor důležitý a jaké mohu prožít nadšení při obrovských hrách na schovávanou, při zimním klouzání nebo při večerech s hranolkami a promítáním pod širým nebem, nebo když je náš úkryt dost velký na to, aby se tam vešla stará loď, kostry automobilů, tony nepodařených vynálezů a materiál na stavbu několika domů. Nadšení mě opouští, když vidím, kolik stojí úklid takového prostoru, kde se kupí tolik předmětů, projektů a osob, což je v tuto chvíli každodenní výzva.

6

Squatování mě naučilo, že ulice a domy lze používat jako prostory ke hře a k manuální práci, protože jsme mohli vystavět mezipatro nad silnicí a mohli na něm vytvořit Prám Medúzy v podobě ožvlíhlo obrazu, dokázali jsme rozorat asfalt, vysázet stromy, a vytvořit tak náměstíčko, pomocí kladek pověsit banketní tabuli 5 metrů nad zem, propichnout dům odspoda nahoru stěžněm s hlídkovým košem pirátské lodi na vrchu, pustit si z magnetáku "Hodný, zlý a ošklivý" a strávit odpoledne bitvou shnilými jahodami a mangy, vystavět pec na chleba z hlíny pro pizza večírky a dokázat vytvořit obsazenou vesnici ve čtvrti uprostřed znečištěné technopole, svářet vysoké boty na podpatku z oceli, vynalézat systém kamen na dříví s dvojitým spalováním z lešení a kanýstrů od oleje, vytvořit motor, který funguje na vodu, nebo pračku z byciklu, natočit horor o zombies a zaútočit na okolní banky kečupem nebo se připravit na příjezd policie v kostýmu Včelky Máji s rádiem, ze kterého chrčí "chci umřít na scéně" od Dalidy.

Squatování mi dokázalo, že můžeme být megalomaniaci, že se nás jednoho prvomájového rána může sejít stovka a obsadit institut geografie, a pak ovládat radnici a prefekturu po dobu dvou dnů, nechat se vystěhovat bez soudního procesu a přesto být nadšení z toho, co jsme prožili. Někdy se nám také stane, že vejdemo do nějaké továrny, aniž bychom ji předem omrkli a bez velkých společných plánů. Do továrny, na kterou je vidět z celé čtvrti, je plná dveří a oken a je tu příliš mnoho otvorů na to, aby mohla být zabarikádována, a přesto tu zůstat.

Zjistil jsem, že během několika let jsem nashromáždil množství užitečných zkušeností, od výroby zínů přes pirátská rádia, horolezectví a svařování, rytí a utahování matek, od sebeobrany a soudních procedur po účetnictví a pouliční divadlo, bylinnou léčbu a první pomoc při demonstracích, od vaření pro sto lidí a průzkumů na zapřenou, táborů a strategických analýz přes plánování trasy cyklokaravany až po organizaci evropských setkání 2000 km daleko ode mne... Naučil jsem se podílet na převádění kolektivních fantazií do reality, studovat zákony o penězích a státu a pak je překračovat nebo obcházet. Uvědomil jsem si, že at jsem na sociálce nebo ne, zaměstnaný nebo ne, už nebudu mít nikdy strach, že se ocitnu "na ulici", "chudý" nebo v jiné formě společenského looserovství. Víím, že jsme vytvořili společenství, která se vzájemně podporují a že vždycky někde budou plány vydělat nějaké peníze, když jich bude třeba, a někde najdu útočiště a přátele, abych

mohl začít úplně nanovo. Také vím, že když z těch všech nočních mūr už nemáme strach, je těžší donutit nás se ohnout nebo se nechat nacpat do té správné škatule.

Squatting mě naučil žít v prostoru, kde jsme někdy 4 a jindy je nás 20, 50 lidí, kteří spolu žijí a že se to mění týden po týdnu. V prostoru, kde je najednou 100 lidí z 20 zemí a ti tancují na disko hity potom, co absolvovali třídní maratón schůzování, a den poté, pln dojmů, si uvědomit, že je nás v tom samém domě zas jenom 6.

Squatování mi umožnilo žít v naprosto různorodých skupinách s lidmi, kteří chodili spát v 6 ráno, když se jiní zrovna budili, někteří trávili své dny u stolu a čmárali tagy

a jiní sepisovali letáky, někteří trávili svůj čas procházením ulic a přinášeli různé předměty, zatímco jiní trávili čas s koštětem v ruce a naplňováním popelnic, takoví, co chtěli squatovat navždycky, zatímco jiní tu byli jenom na měsíc dva, jiní se věnovali pouze zahrádce, zatímco jiní žili beze spánku uvnitř rádků zdrojových kódů, někteří se schovávali na druhé straně domu kdykoli zaslechli slovo schůze, zatímco jiní si přáli, aby schůze trvaly hodiny a hodiny, někteří šli do ulic při sebemenším náznaku rodícího se hnutí, když jiní se rozčilovali, že se kvůli tomu při snídani ocitli sami, někteří chtěli mluvit o mezilidských vztazích a rozbít mocenské struktury, zatímco jiní byli zticha hned, jak se přestalo mluvit o stavitelství, někteří trávili hodiny montováním klávesnic a přemalovávali jednotlivé klávesy na růžovo, zatímco jiní bourali zdi, někteří nevařili nic, než kaše a jiní nemohli vkročit do kuchyně aniž by se nevrhli do kulinářských orgií a pak vám naservírovali nejlepší falafel na zemi ve 3 hodiny ráno, když dvě třetiny lidí to vzdaly a šly si lehnout. Uvědomil jsem si, jak moc je tato různorodost inspirativní, a jak příjemné je to naopak moci být součástí skupiny, kde politická afinita, životní rozhodnutí a sdílení zodpovědnosti dostávají fungující a stabilní formu.

Viděl jsem lidi, které squat zachránil před spoustou času stráveného v bytě na práškách, ve sračkových zaměstnáních nebo na studiích k umění nudných, v táborech pro imigranty nebo ve vězení, ve špatných vztazích nebo utopených v traumatech z dětství. Zjistil jsem také, jak moc je to někdy matoucí žít v konfliktu se společností, která nás naprogramovala, a odmítat její normy, trávit čas podle svých rozhodnutí a vybírat si aktivity. Uvědomil jsem si, že ti, kdo se o to pokoušeli, se tu neocitli náhodou, že to vždycky nefunguje a že je příliš mnoho přátel a soupeřů, kteří se utopili v depresích, rozhodli se pro osamělé návraty do normality nebo zmizeli omámení drogou. Myslím, že vždycky existuje riziko, že si člověk vytvoří svou bublinu, a pak je těžké vrátit se zpět, potom, co člověk zažije o něco více solidarity, horoucnosti a něhy.

Naučil jsem se, kolik času život v kolektivu vyžaduje - hovořit s lidmi v baráku a ne se pouze střetávat při společných jídlech, podpořit ty, kterým se zrovna nevede dobře, a přivítat přátele, kteří se tu stavili na pár dnů. Víím, že otevřený prostor znamená

naplánované chvíle, ale také čas pro ty, kdo zaklepají na dveře jen tak, bez předchozí domluvy, že jsou lidé co přijdou pomalovat zdi, přinášejí kostry byciclů, kanystry přepáleného oleje nebo stohy letáků, takoví, kteří žádají rozhovor pro svou práci ze sociologie, nebo že je třeba pomoci kamarádovi bez povolení k pobytu a nebo squatce, jejíž squat bude mít soud, že někdo přijde na čaj nebo chce natáčet hip-hopový klip, a pak je třeba odpovídat na telefon, který nepřestává zvonit a ze kterého se na vás valí nepravděpodobné dotazy, anebo kvůli telefonátu musíte běžet někoho sehnat na druhý konec domu. Většinou na to na všechno mám chuť, ale někdy mě to stahuje dolů a ubírá čas ostatním aktivitám, a to se pak zavřu k sobě a pracuji v době, kdy všichni ostatní spí, a občas se tomu všemu vytrhnu a vyrazím na stopa.

Zjistil jsem, do jaké míry nás nikdo nenaučil být autonomní, organizovat se bez šéfů, nespolehat se na matky a přítelkyně, které by se staraly o dům, nebo na ty, co by přemýšleli a psali za nás. Viděl jsem, že to všechno zabere spoustu času, bloudění a formálních experimentů, hádek a kopání do věcí, rozpíšu

prací a nekonečného schůzování... a kolikrát je to nahovno. Je tolik lidí, co se nechají převálcovat, tolik hádek a zneužívání moci, někdy tolik, že jsme se rozhodli být k nim ještě vnímavější, analyzovat je a vyhnat z našeho života. Ač pomalounku, i přesto se nám daří rozbit některé společenské křeče, žít s pomocí jiných reflexů a jiných forem organizace... a je to krásné.

Naučil jsem se, že je možné žít ve volných vztazích, ve skupinách nebo s jednotlivci, že vztahy mohou mít různé formy a zákonitosti, prožívat je v různých městech a prostorech a přilížit se nesnažit zaškátulkovat tato přátelství-lásky-setkání. Mám rád různorodost možných napětí s mými spolubydlicemi tady nebo mými přáteli a přítelkyněmi odjinud a cítit, že každá osoba se stává krásnou, když se dělíme o dobrodružství nebo o útrapy.

Musel jsem si uvědomit, že naše "chráněná" území nejsou útočištěm před různými formami zneužívání a znásilnění, a že fakt, že nezavíráme oči tak, jak se to často děje jinde, že se snažíme reagovat bez soudců nebo policie, je jednou z těch nejkompexnějších a nejbolestivějších věcí, kterým můžeme kolektivně vzdorovat. A když se o to nesnažíme, tak to ostatní, co děláme, nemá smysl.

Díky nepříjemným příhodám jsem pochopil, do jaké míry tento život, ať abnormální, je pro mě v porovnání s jinými snazší, protože jsem bílý muž v dobré kondici, z aktivistického prostředí a dostatečně nezmrvený existencí, abych měl aspoň jakžtakž důvěru ve svůj rozum a svoje tělo.

Viděl jsem, jak rychle jsme se uzavřeli do svého vlastního ghetta se svými kámoši, se svojí specifickou módou, dívali jsme se na "normální lidi" s chápavým úsměvem, nevycházeli ze své "alternativní zoo", "veganských" nápisů, "black bloků", "crustu", "anargeeků" a vytvořili kulturu stejně konzervativní jako kterákoli jiná, jenomže s náterem revolučního laku. Být squatter nebo squatterka bohužel často znamená myslet si, že dělám revoluci pro sebe a čekat na nějaký důchod trávený na venkově. Naštěstí jsem si při squatování také uvědomil, že svět je pořád plný radikálních proletářů, autonomních babiček, starých aktivistů samouků, našťavaných padesátníků a zvědavých sousedek a sousedů, kteří mají spousty znalostí a zkušeností a s nimiž je možné opravit naše staré dodávky, posílit stávkové hlídky, vyměňovat si semínka tykví nebo revoluční

recepty, naučit se šít nebo kácet stromy, že je spousta lidí připravená darovat kamínka na dříví, traktor, fotokomoru, svědčit u soudu nebo podat kopie klíčů od domu, odkud se právě odstěhovali.

Squatování mě naučilo, že vždycky existují přátelé, aby vás u sebe nechali bydlet, když zakotvíte v neznámém městě a že jsou stovky míst, kam se dá jet a nabídnout pomoc. Naučil jsem se, že vždycky je tu materiál a znalosti, které zrovna strašně nutně potřebujete, na jednom z jiných ostrůvků toho souostroví kolektivů a domů ve městech nebo na vesnicích a že se to všechno s dalším konvojem může přemístit až k vám. Chtěl bych, aby domy, v nichž žijí, byly startovními dráhami do čtyř světových stran.

Squatování proměnilo můj život na nástroj politického vzdoru. Potvrdilo se mi, že snaha o změnu vyžaduje tvorbu prostředí vhodných k experimentování s odlišnými způsoby života, které pak

můžete oživit jinde, a že předtím, než se postavíte do ofenzívy, je třeba rozmístit základny, v nichž se můžete sejít, připravit a vrátit se ke kořenům. Squatování mi ukázalo, že v jednom jediném prostoru můžeme dosáhnout toho, aby se sblížila hnutí za bezplatnou veřejnou dopravu nebo proti státním hranicím, na podporu pracujících ve stávce nebo proti výstavbě vězení, proti vytěsňování chudých z určitých čtvrtí nebo pro tvorbu nezávislých médií, proti technologiím kontroly nebo pro rozvoj subverzivních počítačových programů, že lze podpořit revoltu v Nigérii a v lokálním měřítku se snažit o destrukci kapitalismu nebo patriarchátu. Squatování mi ukázalo, že když se pouštíme do některých z těchto hnutí, tak můžeme změnit město a dokázat, aby se úřady vzdaly, dokázat, aby se našvaly a pěnily vzteky, a dalo mi také spoustu času, který tomu všemu můžu darovat.

Squatování mi dalo důvěru v kolektivy, aniž by bylo nutné čekat masové hnutí. Viděl jsem, že se nás může sebrat třicet s našimi kartáčky na zuby a přijít na vodárny a dostat smlouvu na vodu, ochromit prefekturu útokem mečů z papundecklu, křičet před komisařstvem a dostat zadržené kamarády ven, mrsknout cihly a kompost do kanceláří starosty a přimět ho k diskuzi, protože už nejsme sami, protože jsme připraveni se vrátit a protože jsme se naučili se jim bránit.

Squatování mi dokázalo, že když se zrychlí doba, továrny, fakulty a ulice jsou zablokované, máme na to se vrhnout přímo do bitvy s vozičky a várnicemi, s maskami a slovy, matracemi a páčidly, řetězy a aparaturou a se silami nutnými k předávání zkušeností z akce a organizace osvědčenými v každodenním životě.

Squatování mi ukázalo, že mír je luxusem, který si mohou dopřát pouze jisté osoby, které mají příhodnou společenskou pozici, rozhodly se být zticha a před pravdou zavírat oči. Víím, že v našem případě může odmítnutí být zticha znamenat, že budeme muset opancéřovat dveře, spát s jedním uchem nastraženým a utíkat s hasičími přístroji nebo se železnými tyčemi. Víím, že je třeba neřikat všechno do telefonu, připravit se na riziko domovních prohlídek a naučit se jednat lživě s policií, s psychopatickými sousedy a kretény s hákovými kříži, kteří střílejí na váš barák nebo vám skočí na záda na rohu nějaké ulice... Squatování mi poskytlo několik strašlivých momentů extrémního napětí, paniky a krve na mezipatře. Víím také, že vytváření autonomních otevřených prostor umožňuje tvorbu nepravděpodobných svazků a vyjádření "nenormalit" jinak potlačených, umožňuje se organizovat, a tak se vyhnout hoře diskriminací a násilností, ale nezabrání tomu, aby se člověk musel připravit na to, že bude muset vyhodit otravy z večírků, když už jsou příliš otravní, i když se mu chce strašně spát. Squatování mě naučilo přijímat a podpořit neznámé osoby, ale také neotevřít jiným, protože tohle není "alternativní hotel" a jsou situace, kdy to není možné. Proto se mi stalo, že jsem byl nazván "fašistou", "paranoikem", "buržoustem" nebo "sektářem", někdy z úst osob, které byly opravdu na ulici nebo na tom byly strašně špatně, ale často také milostivými občany a občankami, které žijí v komfortních bytech a jsou moc spokojené, že se nemusejí konfrontovat se sračkami ostatních, snad krom knih a diskuzí v bistrech. Squatování mě naučilo, že ať se snažíme jak chceme, nejsme v Disneylandu a žijeme ve vesmíru plném nepřátel, kde naše "autonomní" enklávy mohou rychle vyhnit zevnitř a zvenku se nechat zničit, pokud je nebráníme.

Naučil jsem se, že člověk může koukat na svůj dům, jak shořel během několika desítek minut, když už za sebou měl čtyři roky boje za jeho udržení, že se může rozbřechet, relativizovat důležitost toho všeho, strávit léto na stráži a při akcích pořádaných uprostřed ruin a pak všechno znovu vybudovat z popela, protože jsme se i přesto rozhodli zůstat... i přesto, že můžeme všechno ztratit.

Squatování mě naučilo různým způsobům vyčkávání nebo provokace. Probudil jsem se ještě opilý po koncertě a dvou hodinách spánku s robokopy u paty postele, s roztřískanou fasádou a zapřísalh jsem se, že se vynasnažím, abych to už nikdy nezažil. Šel jsem se s další šedesátkou lidí nasnídat na zmrzlou ulici v 6 hodin jednoho lednového rána. Pak jsme zabarikádovali ulici nábytkem a auty, rozdělali oheň a pouštěli hudbu, uprostřed davu lidí, kteří odcházeli do práce a odváděli děcka do školky. Byli jsme toho rána pozváni, protože obyvatelé ky onoho místa si chtěli vybrat svou chvíli, svůj prostor a nečekat na datum, které si zvolí policie k vystěhování. A když se policejní dodávky nakonec rozhodly vyjet z komisařství, všechny velké ulice města byly najednou zablokované kabely a zapálenými barikádami a policie zavalená dehtem a peřím. Spal jsem v letních nocích v prázdném domě, v hale plné suti v horolezeckém popruhu pod střechou a potil jsem se a čekal na policii, která samozřejmě raději počkala, až nás to omrzí a přišla o několik týdnů později. Spal jsem v

hangáru vedle 200litrového kanystru naplněného železobetonem, v němž jsem si měl uzamknout paži, kdyby přijeli, ale oni nikdy nepřijeli a my jsme zvítězili. A pak jsem se jednoho deštivého srpnového rána probudil, potom, co jsme měsíc a půl spali na střechách, opakovali si scény vystěhování, udělali z čekání nekončící ofenzivní a tvořivou veselici a mysleli si, že možná už nepřijdou a že ten sen nikdy neskončí. Vychutnávali jsme croissanty a sprádali plány na výrobu větrné elektrárničky a... oni přišli... zrovna na aperitif, stovka policistů běhala všemi směry, obklíčila čtvrt, ale tentokrát jsme byli připravení a všichni obyvatelé té zasquatované uličky byli na střechách, připravení.

Squatování mi dodalo důvěru v naše komunity, v to, že si dokážou pomoci: když odevšad přijedou lidé, protože váš dům je v ohrožení, společně demonstrují proti intrikám toho, s kým máte smlouvu, během setkání frankofonních squatterů.ek, nebo se v různých městech koordinují, aby zaútočili na majitele vašeho domu, nebo když se sejdem na společných akcích a v hnutích mimo squaty a ono to funguje, protože se pravidelně dělíme o naše prostory, cesty, oslavy, knihy a lásky. Cítím, že i

10

kdybychom jednoho dne došli do vězeňské cely, budou existovat přátelé, kteří budou křičet, podpoří, nevzdají tlak na úřady, připraví návrat a že nebude tak jednoduché nás izolovat, ani v kleci.

Squatování mi ukázalo, že s vámi dost dobře mohou jednat jako s “mladými snílky” a “utopisty”, že “to jde, když jste mladí!”, že to je “smysl historie” a že se “nakonec umoudříte”... V jednom momentě, když se jim nepovedlo ani vás vystrnadit, ani zlomit vaše přesvědčení, začnou být méně chytrí... Už od začátku vím, že velká část “revolucionářů” po ‘68 skončila pěkně srovnaná anebo u koryta, ale i přesto jsem se rozhodl vsadit na možné formy rebelie a koexistence, které nám pomáhají setrvat, být méně naivní, více koherentní a lstivější, než ti, kdo to před námi vzdali.

Vím, že stabilita squatů, i těch, co stále drží, je vždycky křehká a vyžaduje neustálé poměřování sil. Myslím, že squatování je prostředek, nikoli účel sám o sobě a že je důležité, že se paralelně vytvářejí i jiné základny, uvnitř měst anebo zahnížďené v horách. Naučil jsem se, že je možné vrhat se do bitev na dlouhou trať, protože rebelanti obsazují konzuláty tak trochu po celém světě, dokážou ovládnout město v pouličních bitkách potom, co je protiteroristické jednotky vyvlekly z domu s pomocí helikoptéry, avizují, že hodlají obsadit dům a v 5000 lidech zbucují policii, až překročí rudou zónu, nechají se zavřít po stovkách a každý týden po dobu jednoho roku začínají nanovo, krůček po krůčku se jim povede, že vznikne obrovské hnutí kolem samosprávného domu, zbucují velkou část mládeže a nechávají se skrývat v bytech babiček ze čtvrti, když je nahání policie. Mám pocit, že se nám povedlo načerpat síly a najít solidární praxe. Během několika měsíců jsem viděl, jak lidé z Toulouse mohou znovuobsadit dům v ten samý den, kdy byli vystěhováni, jak pařížani dokázali, aby to policie, která je přišla vystěhovat, vzdala, nebo jak lidé z Dijonu oslavovali deset let existence svého autonomního prostoru, potom, co znovu odvrátili prodej pozemku, který obývají. To všechno nás ale neuchrání od toho, aby naše prostory a hnutí, která jsou jejich součástí, v nadcházejících letech nebyly upřednostňovanými terčí pro mocenské struktury.

Pohled na squatting v Holandsku - rozhovor

Jsi v Amsterdamu jenom krátce, určitě už ale víš něco o tom, jak se tam squatuje, jak to funguje...?

Hmm, právě že každé ti tu říká něco trochu jiného, takže u některých věcí si nejsem přesně jistý. Ale zhruba. Můžu říct, že squatting je legální, takže se baráky obsazují úplně jiným způsobem. Vytipujete si jako skupina barák, musí být prázdný minimálně rok, na to je zákon. Napišete projekt, proč to obsazujete a co tam chcete dělat. S tím projektem přijdete na KSU (Kraakspreekuur), to je schůzka Squatterský poradní. A tam jsou lidi, který se v problematice vyznají, poradí a pomůžou sehnat dostatečný množství lidí pro obsazení. Na obsazovačku přijdou lidi, čím víc, tím líp, pár z nich rozbije zámky a vejde se dovnitř, my kolem domu jsme jenom podpora, takže do baráku se nekoukáme a stojíme venku, oni obhlédnou barák, jestli tam nejsou nějaké věci, co jsou nelegální, třeba kradený věci apod., najdou třeba rok starou poštu, to je jeden z důkazů, že dům je dýl než rok prázdný, jinak by bylo obsazení nelegální. Pak se zavolá policii, že jsme osquatovali barák, přijde 3-5 cajtů a mluví s lidma z KSU je to lepší, jako cizinec nemáš šanci. A pak se jdou kouknout do baráku, jestli je fakt nepoužívaný, pouštěj se tam maximálně dva, ukáže se jim pošta, že tady fakt nikdo rok nebyl a pokud nic nenasvědčuje opačně, cajti řeknou, že podle zákona tady můžeme zůstat. Pak to jde k soudu (na ten se čeká 3 měsíce).

Na tý Kinkerstraat nás dokonce cajti v jeden moment ochraňovali před majitelem!

A víš víc o tom, co se tam stalo? Prej vás napadli nějaký týpci.

Přišlo nás asi 70, otevřely se dva nebo tři baráky a pak se zavolala policie. Ohledně Kinker nám cajti, po tom, co barák prošli, řekli, že to můžeme obývat. Jenže pak najednou přišel majitel a začal ještě s jedním Rusem napadat lidi. Sednul si do vedlejšího snackbaru a pak ten jeho bodyguard rozbil židli výlohu (asi pěkně drahou), kolem stáli cajti, tak je hned sebrali, toho, co to rozbil, vezli do nemocnice, a pak rovnou letadlem zpátky do Ruska.

A byl jsi tam i potom později? Prej tam vtrhla větší banda těch Rusů a pomlátili squatteru. A několik squaterů šlo do vězení, proč?

Majitel tam byl už dvakrát asi s 15 Rusama dělat bordel a cajti nás vlastně chráněj, ale víš co, cajti tam nemůžou být stále, tak se uvažuje o tom, že se to asi opustí, stále se tam motaj Rusové a rozbíjej věci, co lidi na baráku dělají.

Nevím, jak to bylo den na to, ale přímo na tý obsazovačce, jak týpek rozbil okno židli, vyběhl ven a napadal lidi, a pár z lidí mu to vrátilo, policie do toho vběhla a i když viděla, že squatterři se jenom brání, tak sebrali, a to fakt nevím kolik lidí, vůbec to nebylo vidět. Já byl na tý akci a jedna holka, co s náma bydlí, se dva dny neukázala, pak se vrátila s tím, že jí tam chytli, vůbec to nebylo vidět.

No a pořád je ten alarm, to znamená, že když máš čas, běž tam, jenom abys tam pomohl.

Ten alarm? Jak to funguje?

Jsou dva druhy alarmu, pre-alarm a alarm, pre-alarm znamená, že můžeš přijít, ale není to úplně nutný, a alarm znamená, přijďte všichni, kdo můžete.

Máme nakreslený pavučiny na papíře, zavolá se prvním, on volá další dva a ti dvěma dalším atd. Prostě pavučina. Aby se rychle zalarmovalo co nejvíc lidí. Taky se tomu říká "sněhová koule".

A ten alarm, co je teď, ten je kvůli těm útokům na Kinkerstraat?

Jo. Co se týče toho baráku na Kinkerstraat, ten by měl být něco jak bývalo ASCII, tam se nebydlí, je to centrum, kompy nějaké dílny, projekty atd. Nejen počítače. Sociální centrum.

Tady se každou neděli squatujou baráky, protože většina lidí není v práci. Když se obsazovalo Kinker, tak se pak na kolech šlo podpořit ještě jeden nový barák, tuhle neděli byly taky dva baráky, kam jsi mohl jít pomoci.

A co policie?

S cajtama není až zas tolik problémů, přijdou, podají ruku a baví se s tebou, ty jim vysvětluješ, že tam chceš bydlet a že je to prázdný víc jak rok a že podle zákona máš nárok tam bydlet.

Tady se s cajtama neválčí.

Asi před rokem se zabarikádovale Poláci na squatu a cajti normálně vyhodili přední zeď do vzduchu, aby se dostali do baráku. Půl baráku spadlo, ale nikomu se nic nestalo, ale ty lidi - deport do Polska nebo natvrdo do basy.

Dokonce tady bylo osquatovaný celý sídlišť paneláků, asi 6 paneláků.

Tady se squatuje legálně, jakmile se s cajtama začneš bit nebo cokoliv, přijdou posily, dokonce je tady speciální proti-squatterská jednotka ("bratra").

Jinak máme na baráku barikádu, sice slabou, vždy se jedná o to, že např. když nás přijdou vystěhovat, zavoláme pár lidem a ty se shromáždíš kolem baráku a bavíš se s cajtama, to je jejich povinnost bavit se s tebou, takže se jim rozmluvíš, aby ten barák vystěhovali nebo přijdou později, nebo tak nějak.

Popiš ještě nějaký další barák, kde bydlíš nebo kdes byl. Jak to funguje uvnitř?

No, tady je squatting jeden ze způsobů bydlení, to je vše, lidi normálně chodí do práce, pak možná koukají na telku, prostě je to jenom způsob bydlení, je tu málo aktivních squatů.

Takže tam, kde bydlíš nefunguje žádná komunita, barákové schůzky atd?

Ne, nic takového, je to jenom způsob bydlení, žádný schůzky, ale všichni se spolu bavíme, takže si říkáme nový věci.

Platíte elektřinu, vodu atd?

Nevím, tenhle squat prohrál soud a brzy bude vystěhován. Ale i jako squatter tady můžeš dostat smlouvu a většina squatterů taky elektřinu platí. Když nebudou platit, můžou být vystěhováni kvůli černému odběru.

A co ty aktivní squaty, kdes byl, jaký to tam je?

No, squatů jsou tu stovky, možná tisíce. Ale těch aktivistických je prej tak sto v celém Holandsku, v Amsterdamu jich je tak deset, dvacet. Byl jsem v Joe's Garage, na obsazeném pozemku Swomp...

12

Jak to vypadá v Joe's Grage, to je spíš aktivistické squat, ne? Co tam všechno funguje?

Komp s Linuxem, dílna a velká kuchyň, když se vaří jídlo (dobrý jídlo) tak stojí 3 eura, já tam ještě neplatil, protože pomáhám mýt nádoby a pomáhám s vařením. Dělají squatterskou poradnu. A mají bar, všechny piva jsou bio a jedno berou dokonce od nějakého belgického anarchistického družstva.

A ten Swomp, co je to?

Jde o pozemek v centru města, předtím tam stály dva baráky, ty jsou teď zbourány, mají tam fakt pěknou permakulturní zahradu, kompostovací záchod, solární panel, studnu, dva karavany, postavili slaměný domek, vpředu je oplotení, na něm jsou cedule, který vysvětlují, o co jim jde. Jsou součástí Earth First!, hnutí pro radikální ekologii, tady se jim říká Groenfront.

A je těžký dostat se do squatterské komunity?

Otazník je, co si představuješ pod pojmem squatterská komunita, tady je to rozdělený na čtvrtě, takže když jsi aktivní a pomáháš ostatním barákům ve své čtvrti, tak se dostaneš do té komunity, víceméně lokální, nevím, jestli tady jsou taky nějaký velký demonstrace či něco takového, kde by

byli squatteři a squatterky ze všech částí Amstru. V jiných městech to ale asi bude jinak, ale o tom nic nevím.

Inspirovalo tě tu něco?

Bavil jsem se s pár lidma, který organizujou ty squatterský schůzky, a řešili jsme problematiku českého squattingu. A oni mi říkali, že je dobrý začít pracovat na lokální politické scéně, prostě komunikovat s lokálními politiky, představovat jim naše squatterské projekty, a tak možná změnit zákon, anebo aspoň udržet svůj squat, právě v Holandsku se hodně chodí za lokálníma politikama a dá se říci, že squatteři dělaj tu špinavou práci a obsazují baráky, a taky proto asi jen tak squatting nezakážou. Řeší problém se spekulanty s nemovitými, vlastně, všechny strany jsou spokojeny, akorát ti spekulanti jsou na tom bití. Vždyť ty jim legálně a s pomocí policie vezmeš barák...

Ps: Tohle je pohled jednoho člověka, možná máte jinou zkušenost. Šlo tu hlavně o to, přinést nějakou inspiraci pro naši lokální praxi.

Historie squatting v Česku - update 2009

Může to znít jako neuvěřitelné číslo, ale od roku 1989 bylo v Česku podniknuto více než 30 pokusů o nelegální obsazení dlouhodobě nevyužívaných objektů. Většina z těchto pokusů byla krátkodobého rázu, kdy dům vydržel obsazen maximálně několik dnů či týdnů. Jiné ale vydržely dlouhé roky a patřili k důležitým součástem spektra antiautoritářských, zdola organizovaných aktivit, z velké části přímo propojených s anarchistickým hnutím.

Měřit jejich úspěšnost či neúspěšnost je těžkým úkolem. Byl policií vyklizený squat úspěchem díky tomu, že po nějakou dobu dokázal dát spoustě lidem autonomní kulturní a sociální prostor, nebo neúspěchem, protože se nakonec vyklizení nedokázal ubránit? Domnívám se, že v situaci, kdy je téměř veškerá kultura zahrnuta do úzce vymezených mantinelů kapitálu a buď zpoplatněna, nebo zakázána, je každé narušení anonymní, úhledně zabalené, pečlivě navážené a bezvadně zmarketingované komeční kultury alespoň částečným úspěchem.

O kultuře se zmiňují proto, že v kontextu tohoto článku uvažují jako o obsazeném domě jako o squatu v případě, že si kladl i jiné cíle než zajištění střechy nad hlavou. Squatteréři a squatterky se v obsazených domech snažili vytvořit kulturně sociální centra, místa pro nekomerční a alternativní výstavy, koncerty, workshopy, performance. Někde to vyšlo méně, někde více, řada z dále jmenovaných míst se ale skutečně stala živoucími, tepajícími centry nejen alternativní kultury, ale i politického odporu.

Účelem tohoto článku není rozebírat, jaké důvody vedou lidi ke squattingu, ale výčet těch nejzajímavějších, anarchistického hnutí blízkých aktivit na tomto poli u nás.

14

Začátky

První nelegální obsazení nevyužívaného domu proběhlo v roce 1990. První vlaštkou v tomto směru byl dům U divého muže na Praze 1. Ten měla od ministerstva vnitra legálně pronajata Linhartova nadace a dům sloužil jako alternativní centrum. Pořádaly se zde koncerty, výstavy, divadelní představení, autorské večery. Nájemní smlouva vypršela 30. listopadu. Od té doby tak z domu vlastně byl squat, protože lidé z Linhartovi nadace ho odmítali vyklidit. 11. ledna 1990 budovu obklíčila policie a byly odpojeny veškeré přípojky. Obyvatelé domu, lidé okolo starého undergroundu a disidentů a jejich příznivci, zejména anarchisté, se chystali na okupační stávkou. Předáci nadace však nakonec policii ustoupili a dům vyklidili.

Za skutečný začátek "opravdového squattingu" se pak považuje obsazení jednoho z domů ve vyklizené pražské čtvrti Bud'ánka. K tomu došlo v květnu roku 1991, v březnu roku 1992 však byl dům vyklizen a čtvrt' chátrá do dnes.

Během listopadu a prosince pak došlo k pokusu obsadit opuštěný dům také v Teplicích. Anarchisté z Teplické autonomní skupiny zde vydrželi asi měsíc, pak byli vyklizeni policií. Téměř ihned dům znovu obsadili, aby 28. prosince byli vyklizeni definitivně.

První vážný pokus

K prvnímu vážnému pokusu došlo na jaře 1990. Několik anarchistů, mezi nimi i ti, jenž se pokusili o obsazení domu na Bud'ánce, tehdy obsadilo činžovní dům v ulici Sochorka. O dva roky později z domu odešli poslední legální nájemníci a dům byl zasquattován celý. Postupem času se stal základnou pro pražské anarchistické hnutí, konaly se zde přednášky, fungovalo zde infocentrum, proběhlo několik výstav, koncertů atd. Pořádalo se zde také několik mezinárodních anarchistických setkání.

Squat byl kromě městských úředníků trnem v oku také fašistům, kteří squat často napadali. K nejvážnějšímu útoku došlo na konci roku 1992, kdy fašisté ruku v ruce s policií prolomili obranu Sochorky a dům vyklidili. Po několika měsících však dochází k znovuobsazení a dalšímu rozvíjení anarchistických aktivit.

Squatteréři čelili několika dalším pokusům o vystěhování, zároveň se však intenzivně snažili squat legalizovat. V domě sídlila redakce anarchistického časopisu A-kontra, později zde dokonce byla umístěna vlastní tiskárna, kde se kromě A-kontra tisknulo i množství další anarchistické literatury, letáky, plakáty.

Snaha o legalizaci squatu nakonec slavila částečný úspěch a radnice Prahy 7 poskytla squatterům a squatterkám prostor v ulici Za papírnu, kde mělo být realizováno Centrum pro svobodné vzdělávání. Squatteréři a squatterky se přestěhovali do nových prostor, přestal vycházet i časopis A-kontra, první novodobý český anarchistický časopis.

Na "Papírně" si zřídil kancelář HOST (Hnutí občanské svobody a tolerance), zabývající se monitoringem fašistických aktivit a podporující odpůrce povinné vojenské služby. Někdy v roce 1999/2000 však v HOSTu došlo k rozkolu a ten se odstěhoval do nových míst. "Papírna" byla dále obydlena víceméně nepolitickými punkery a až do roku 1998 se zde neděly žádné politické aktivity. Na konci tohoto roku bylo po třech letech obnoveno vydávání anarchistického časopisu A-kontra, jehož redakce se zde usídlila. Na Papírně byla též umístěna tiskárna, kde se tiskl jak časopis, tak některé letáky a plakáty na punkové koncerty. Konalo se zde i několik koncertů benefičních na A-kontra.

Zázemí Papírny začal využívat i kolektiv Food not bombs, který tam připravoval jídlo pro bezdomovce a bezdomovkyně a skladoval své skromné vybavení. 27.zářím se v rámci akcí proti summitu MMF a SB konal koncert skupiny Blackfire. Na podzim roku 2000 se v prostorách redakce A-kontra konalo celorepublikové setkání anarchistických aktivistek a aktivistů. V březnu roku 2001 došlo k rozkolu mezi "majitelem" Papírny a zbytkem redakce A-kontra a redakční kolektiv z Papírny odešel, její prostory však byly některými anarchistkami a anarchisty nadále využívány jako zázemí pro pořádání různých akcí apod. Zkoušel tam také anarchistický samba-band.

Poté, co Papírně vypršela nájemní smlouva, byla vloni po několika výzvách ze strany radnice téměř bez odporu vyklizena.

Ladronka

Ladronka byla bezpochyby nejznámějším českým squat. Obsazena byla lidmi z Anarchistické federace 3.zářím 1993. Několik let nevyužívaný zchátralý statek uprostřed parku se zdál jako stvořený pro ideu Autonomního sociálně-ekologického centra. Asi deset lidí, mnoho z nich se zkušenostmi z předchozích pokusů o squatting i ze zahraničních, již zavedených obsazených domů, provedlo na domě nejnudnější úpravy a po čtrnácti dnech uspořádalo první výstavu. Na konci října pak první ročník dvoudenního festivalu, který se později stal tradicí.

Brzy byla vytvořena petice za záchranu Ladronky, kterou podepsalo asi 800 lidí. Tím začala nekonečná série dohadování s úřady a majitelem objektu, firmou Trade center, která si statek vyhlédla jako místo na vybudování luxusního hotelu. V prvním čtvrtletí roku 1995 Ladronka byla téměř na pokraji vyklizení. Nájemní smlouva, kterou Ladronkáři podepsali se zástupci města v červnu 1994, byla k 1.březnu vypovězena.

V reakci na to se rozjela mohutná a dosud nevídaná kampaň. Praha byla oblepena plakáty, rozšiřovali se letáky a konaly se veřejné diskuse. Za jediný měsíc se pod peticí na podporu projektu sociálně-ekologického centra sešlo přes 2.000 podpisů a podporu obyvatelům squatu vyjádřili i obyvatelé okolních domů. Proběhla solidární demonstrace s účastí cca 500 lidí. Kampaň nakonec byla vítězná a firma pod tlakem veřejnosti od svého záměru ustoupila. Ladronka se samozřejmě nevyhnula policejním razím. Jedna z největších proběhla v lednu 1995, kdy byl celý dům prohledán, zabaveno spousta anarchistických tiskovin, rozbito nějaké vybavení a ukradena finanční hotovost.

Na začátku roku 1997 byla Ladronka prodána firmě Santé, která zde chtěla vybudovat luxusní kliniku pro horních deset tisíc. V roce 1997 se však také stalo něco jiného, možná závažnějšího. Ladronka pomalu ztrácela svůj politický náboj, přestal zde fungovat infoshop a pořádaly se pouze koncerty, které postupem času stále více nahrazují apolitické technoparty. Někteří lidé v tom vidí začátek konce.

V březnu roku 1999 byla u soudu podána žaloba na vyklizení Ladronky. Její obyvatelé a obyvatelky se pokoušeli o vyvolání kampaně, která však ani zdaleka nedosáhla intenzity té z roku 1995. Za dobu své existence si Ladronka vybudovala poměrně slušné jméno, jak v Česku tak i v zahraničí. Ladronce se tak dostalo i mezinárodní podpory, ať už formou podpurných prohlášení či demonstrací před ambasádami ČR.

Avšak odpolitizování Ladronky pokračovalo. Její obyvatelé během masových zářijových demonstrací proti MMF a SB zaujali podle některých až kolaborantský postoj a od akcí se veřejně distancovali. Podle mnohých anarchistů již Ladronka neměla s politickým squattingem nic společného a šlo spíše o "klub, který neplatí nájemné."

Totální konec Ladronky nastal 9. prosince 2001. V sedm ráno přijel ke statku místní radní, městská policie a také zásahová jednotka. Pod záminkou nelegálního připojení k elektrickému rozvodu byly beranidlem rozraženy vstupní dveře domu. Čtyřem obyvatelům se povedlo utéct na střechu. Policie čekala na příjezd hasičské plošiny a zatím začala vynášet majetek squatterů do přistaveného stěhovacího auta. Po dotazu squatterů vyšlo najevo, že policie neudělala soupis majetku, což podle českého práva při takovéto akci musí. Proč, vyšlo najevo po chvíli – cenné věci zmizely v policejních autech. Hodnota postrádaných věcí šla podle squatterek a squatterů do desítek tisíc korun.

V průběhu dopoledne se na solidární spontánní demonstraci před Ladronkou sešlo na sto lidí. Ti byli po symbolickém pokusu zamezit vystěhování napadeni zásahovou jednotkou a vytačeni. Čtyři poslední obyvatelé ještě týž den kvůli mrazivému počasí ze střechy slezli.

Po vyklizení se ještě konalo několik narychlo svolaných demonstrací a pochodů s poměrně dobrou účastí (několik stovek lidí) a squatterteři se pustili do zdoluhavých a nesmyslných právních tahanic o platnosti výpovědi a soudních příkazů. Solidární akce se konala také v Brně, kde byl na hodinu symbolicky obsazen vchod na brněnský magistrát.

Milada

Tato třípatrová vila stojí vedle vysokoškolských kolejí nedaleko vlakového nádraží Holešovice a obsazena byla na prvního máje 1998 členy a lidmi z okolí Československé anarchistické federace. Během celé své existence měla jednu legální zvláštnost – nebyla zanesena v katastru nemovitostí, protože měla být kdysi zbourána. K demolici samotné pak snad kvůli nedostatku peněz ale nikdy nedošlo. Papírově tak vlastně neexistovala.

Squatterteři uzavřeli dohodu s majitelem pozemku, kterým je Ústav pro informace ve vzdělávání (UIV), který spadá pod Ministerstvo školství. Podle dohody směli dům využívat za podmínky, že zde nebudou provozovat žádnou kriminální činnost. Několik dní po obsazení došlo k první policejní razii, zejména z iniciativy protixtremistického oddělení. Všichni lidé nacházející se v domě byli odvezeni k výslechu, policisté zničili praky, zabavili dvě plynové pistole a teleskopický obušek a ukradli několik osobních věcí. Docházelo k dalším razím, například před Local street party v roce 1998 atd.

7. října 1998 došlo k pokusu o vyklizení. Squatterteři však byli na tuto variantu připraveni. Mezi druhým a třetím patrem vybudovali barikádu, jež zdržela policii o dobrých 20 minut. Pět aktivistů se mezitím stáhlo na střechu, dva byli zatčeni v budově. Police přešla do fáze obléhání. Na squatterteře na střeše byl vyvíjen těžký psychický i fyzický nátlak. Zásahová jednotka při zásahu rozbíjela tašky okolo aktivistů sedících na střeše. Po slibu, že pokud slezou, nebudou nějak trestně stíháni, slezly ze střechy dvě dívky. Okamžitě byly zatčeny a obviněny. Jeden z aktivistů byl lapen

17

soukromou bezpečnostní agenturou, když se pokusil z jednoho z pokojů odnést transparent. Policie od Milady odjela 10. října odpoledne a u budovy zůstala pouze najatá soukromá bezpečnostní agentura. Večer k budově přišlo několik neonacistů. V okolí squatu se však neustále pohybovali desítky jeho obránců a došlo k několika incidentům mezi nimi a členy bezpečnostní agentury.

Squatterům se naštěstí dostalo podpory od studentů. Z okna z naproti stojících vysokoškolských kolejí byla v průběhu noci z 9. na 10. na střechu Milady spuštěna lanová dráha, po které se na střechu spustil další aktivista s jídlem, pitím a spacími pytlí. Členové bezpečnostní agentury se snažili na slaňujícího aktivistu zaútočit, byli však sami napadeni ze strany asi 50ti přítomných

vyhození z koleje odstraněna. To již nikomu nevdalo, neboť slánění na střechu byla příslovečná poslední kapka a zástupce majitele objektu ochranku odvolal.

Milada tak žila dál. Během pokusu o vyklizení však byla velká část věcí zničena nebo rozkradena, navíc přicházela zima. Milada se však vzpamatovala a pomalu začala rozvíjet kulturní i další aktivity. Konalo se zde spousta hudebních koncertů, proběhl squatterský festival, výstavy. Fungoval i bar s infoshopem, prostor na schůze dostalo i několik anarchistických skupin včetně iniciativy Food Not Bombs. Milada poskytla i zázemí pro přípravu protestů proti MMF a SB, dokonce tam proběhl i veřejný medicínský trénink. Její obyvatelé se vypořádali i s opakovanými útoky fašistů.

Původní kolektiv Milady však z domu postupně odešel a s ním i aktivity. Souběžně se od něj odvrátila i velká část anarchistického hnutí, zejména díky ústřední postavě squatu, kontroverzní osobě Slavomíra Tesárka. Dům byl po nějakou dobu obýván více-méně apolitickým punkery a punkerkami. Okolo roku 2007 dům de facto přebral nový kolektiv mladších aktivistů a aktivistek, kteří mu znovu vdechli život. Na Miladě se opět pořádaly diskuse a přednášky, benefiční večery, jednou týdně probíhala otevřená freeganská večeře. Renovovaly se vnitřní prostory, probíhal i úklid okolí domu.

Na jaře 2009 požádal vlastník pozemku (ÚIV) o opětovný zápis Milady do katastru nemovitostí. V červnu mu bylo za dosud nejasných okolností vyhověno. Posledního června v ranních hodinách pak do Milady vpadla ÚIV najatá soukromá ochranka, složená mimo jiné i z aktivních neonacistů. Sedm squaterů a squaterek se stáhlo na střechu, ochranka zatím demolovala nejenom osobní věci obyvatelů a obyvatelk, ale i vlastní dům. Miladu obklíčila zásahová jednotka Policie ČR, která držela v šachu na dvě stovky lidí, kteří přijeli Miladu podpořit. Část lidí ze střechy slezla během odpoledne dobrovolně výměnou za slib beztrestnosti; jeden byl ochrankou stáhnut. Poslední obránce slezl po jednání mezi ministrem pro lidská práva Kocábem, ředitelem pražské policie a zástupcem kolektivu Milada, během kterého padl příslib jednání o novém náhradním prostoru.

Další pokusy mimo Prahu

Mezi další významné pokusy o squatting patřila squat Nová zahrada v Brně, i přes to, že trval pouhé tři měsíce (20.8. – 11.11.1997). Objekt byl opět obsazen s ideou "ekologického, kulturního a ekologického centra". Po nejnutnějších opravách, na kterých se aktivisté opravdu nadřeli, neboť Nová zahrada byla v dezolátním stavu, uspořádali

squatterři několik kulturních akcí s pozitivním ohlasem. Poté došlo k velice brutálnímu pokusu o vyklizení Městskou policií, jejíž příslušníci zasahovali bez čísel a maskování kuklami. Squatterři byli kruté bití, museli několik hodin ležet na studené zemi jen ve spodním prádle, policisté na ně mířili nabitými zbraněmi. Několik jich bylo zkopáno, spousta věcí bylo ukradeno – kromě jiných například horská kola. Veškeré vybavení squattu bylo zničeno a obyvatelé byli pod pohrůzkou smrti odrazováni od stížností. Při dalším útoku policisté nahnali všechny obyvatele squatu do jedné místnosti a hodili tam slzný granát. Při finálním vyklizení pak policisté použili dokonce i vrtnulník. Trestnímu stíhání squatterři unikli díky amnestii. Proti vyklizení squattu se pak konala demonstrace s účastí několika stovek lidí.

Kromě toho bylo podniknuto mnoho pokusů menšího rozsahu. Například v roce 1993 byl na dva měsíce obsazen hotel Varšava v Trutnově, kde mělo být vybudováno autonomní centrum. Po vyklizení byl dům znovu obsazen. Dalšímu vyklizení se squatterři ubránili barikádami, ale nakonec byl hotel vyklizen pomocí hasičských vozů. Pět dní před vyklizením se v Trutnově konala demonstrace proti vyklizení s účastí asi 60 lidí.

Od vyklizení Ladronky došlo ke třem vážnějším pokusům o obsazení.

Skupina lidí v létě 2002 na krátkou dobu obsadila vilu Šafránka, kde uspořádala několik kulturních akcí, ale velmi brzy byla po krátkém odporu a obsazení střechy vyklizena.

Podobného trvání mělo obsazení statku Cibulka v pražských Košířích. Po ústní dohodě s majitelkou objektu byl na podzim roku 2008 obsazen squatterskou skupinou, která prostory uklidila a zvelebila. Pár týdnů před první akcí byl ale statek vyklizen Policií ČR pod záminkou hledání pachatele loupežného přepadení. Na squatery bránci se vyklizení na střeše domu byl dokonce vypálen varovný výstřel.

V roce 2007 byl v červnu uskutečněn pokus o obsazení vily Emilka v Tiché Šárce. Již po šesti dnech byla ale Emilka na nátlak Policií ČR dobrovolně opuštěna.

V Praze po dva roky (2003 a 2004) konal jednodenní multikulturní festival „Squattek“, konaný v obsazeném nevyužívaném domě (na Cibulce, respektive Šafránce). Kladl si za cíl alespoň touto formou upozornit na společenské problémy, na které jinak poukazuje „plnohodnotný“ squatting. Ten v Česku vyklizením Milady prozatím skončil... Na jak dlouho?

Zdroje:

noviny odporu Konfrontace 7, strana 9

A-kontra 8/2000, strana 4

Rozhovor s jedním ze zakladatelů squattu Ladronka, anarchistická revue Existence 10

brožura Obsad' a žij, VAL, červenec 1999

anarchistická revue Existence 4, strana 13

PROJEKT DVP

Slova jako KOMUNITA, SVOBODA, ALTERNATIVA nebo AUTONOMIE a jim podobná se budou mnohým z vás nepochybně zdát naprosto vyčpělá, zbavená obsahu a dokonce bychom se nedivili, kdyby ve vás vzbuzovala odpor. Některým z nás tato slova vysloveně vadí a vůbec se jim jejich prostřednictvím nechce nazývat aktivity, které se mají na baráčku v DVP vyvíjet (chtělo by to něco zbrusu nového...), ale jiní je považují za výstižná.

Nelze totiž tvrdit, že ta slova nic neznamenají a že zamýšlet se nad jejich obsahem je zbytečné.

V souvislosti s prostory jako je baracek v DVP se užívají proto, že tato místa stavějí logiku svého fungování na určitých zásadách a představách o tom, jak by mohla skupina lidí, možná dokonce celá společnost, fungovat, jak by mohly být tvořeny vztahy mezi lidmi,

na jakých hodnotách by mohlo stát lidské jednání a s jakými cíli by mohly být vykonávány lidské aktivity.

Uspořádání kolektivu, tedy skupiny osob, které budou do projektu zapojeny (a to různou měrou), se nedá předem odhadnout a naplánovat. Je zřejmé, že nelze nikoho nutit, aby se svým chováním vměstnal do předem určených šablon a ještě se navíc cítil spokojený nebo dokonce svobodný.

Bylo by příjemné, kdyby měřítky našeho chování a společných nebo individuálních aktivit bylo právě uspokojení, svoboda, osobní rozvoj a prospěšnost věci. Taková hesla si ale žádný rozumný a sebekritický tvor do úst asi brát nebude. Proto by všechno, co bude v tuto chvíli zamýšleno v rámci projektu DVP, mělo být chápáno opravdu jako projekt, tedy myšlenka, která stojí na počátku, ještě před tím, než se cokoli vykoná, než se zjistí, do jaké míry lze slovu dostát, a než SKUTEČNOST vyplave na povrch.

Doufejme, že ta skutečnost nebude mít podobu LEKLÉ RYBY.

Proč KOMUNITA?

Komunitu chápeme jako kolektiv lidí účastnících se na projektu, ale také sousedy a vůbec fyzický prostor baráčku a zahrady, tedy prostředí v jeho celku, spolu s jeho aktivitami, vlivem na okolí apod.

Komunitou ji budeme nazývat proto, že kolektiv bude fungovat na určitých principech a bude se snažit rozvíjet pojetí domu, coby prostoru, který není výhradně vlastněn jednou nebo několika osobami (chápeme toto vlastnictví jako morální, samozřejmě, že na papíře nějakí konkrétní majitelé existují), na jehož fungování se podílí skupina osob, kterou nemůžeme jednoznačně nazvat rodinou, firmou nebo organizací, která je tudíž založena na jiných vztazích než jaké jsou vytvářeny v rámci takových posledně jmenovaných skupin lidí, které jsou tradičními vlastníky budov a využívají je zaběhnutým způsobem.

Slovo komunita naznačuje, že kolektiv nemá vůdce. Kolektiv může být tvořen specifickými skupinami lidí, zapojenými do konkrétních projektů a aktivit (někoho zajímá zahrádka, jiného počítače apod.). Kolektiv není uspořádán hierarchicky, žádný jednotlivec nebo malá skupinka by se neměla snažit ovládnout druhého a vnucovat jim svoje představy. Nemělo by tu fungovat ani žádné omezování na základě faktu, že někdo ze skupiny je muž nebo žena, že je starší nebo mladší, zkušenější nebo nezkušený apod. Ostatně všechny tyto faktory budou mít nějakou funkci, ale je třeba brát je v potaz, počítat s nimi a nepoužívat je jako záminku k něčemu, co nemá ve svobodné diskuzi místo. Kolektiv bude dynamický, jeho složení se může rozrůstat a měnit, lidé mohou libovolně přicházet nebo jej opouštět, jeho pohonnou hmotou je komunikace, společné diskuze a společné rozhodování.

20

Nicméně dorozumívání kolektivu může mít určitá úskalí. Dům bude životním prostorem několika lidí, a to jediným. Tedy jejich DOMOVEM. Tito lidé nebudou mít, tak jako ostatní příchozí, možnost kdykoli se sebrat a odejít, ukryt se tam, kde je bezpečí, kde je to "MOJE". Jejich nároky na soukromí, na spokojenost, míra jejich implikace v projektu mohou být nezvykle veliké. Ačkoli jsou to oni, kdo (jako první, což není vždycky úplně podstatné) objekt otevřeli veřejnosti a měli by se tedy snažit tuto otevřenost podporovat (mohli by hned na počátku místo uzavřít a hájit před "vetřelci"), může se stát, že jejich požadavky se budou zdát nepatřičné. Nově příchozí nebo osoby, účastníci se na projektu "externě", se mohou jejich chováním cítit omezené, stejně jako se "stálí obyvatelé" mohou cítit ohrožení nově příchozími. Mělo by se tedy stále usilovat o určitou rovnováhu v soužití lidí a o respektování potřeb všech zúčastněných.

Ve skutečnosti, ať chceme nebo nechceme, je a stále bude problematické především to, že dům je někým vlastněn. Naše zkušenosti jsou často zkušenostmi lidí, kteří zažili bydlení ve squatu, někdy dokonce v ekomunitě, a nějakým způsobem se snažíme dělat věci lépe, vyvarovat se těch chyb, se kterými jsme se setkali a se kterými jsme nesouhlasili. Nicméně v situaci, kdy jsme majiteli nějaké nemovitosti, dostáváme se do úplně jiné situace a vztah k objektu bude přirozeně odlišný a nároky na jeho podobu mohou být velmi vysoké. Každopádně lze předem říci, že tu není prostor pro jakékoli uzurpátorské, totalitní nebo agresivní choutky a mocenské pokusy. Ty se setkají s odporem a s totálním odmítnutím.

Prostor baráčku je určen pro realizaci zajímavých aktivit, vznikl proto, aby umožnil existenci aktivitám, se kterými naše institucionalizovaná společnost ve svém plánu nepočítá z různých důvodů, především proto, že jsou těžce kontrolovatelné a nelze jejich prostřednictvím vydělat

velké peníze. Jsme otevření různým nápadům, toto místo vytváříme z důvodu, že chceme takové aktivity provozovat, poskytovat jim prostor a prožívat jejich prostřednictvím plnohodnotný život, setkávat se díky nim se zajímavými lidmi a podílet se na uskutečňování něčeho podstatného.

Lidé, kteří sem budou přicházet, by měli počítat s tím, že toto místo sice existuje pro ně, ale také nejde o místo, které lze jen zneužít, vybydlet, konzumersky si to tu "užít" a pak celou věc zmuchlat jako papír a hodit do koše. Chceme přichozím poskytnout možnost aktivně se zapojit do projektů a realizovat své vlastní.

Tento dům není jediným takovým prostorem, není něčím výhradním, elitou a jediným možným řešením. Není zde životní prostor pro velké množství lidí, a tak je zřejmé, že by měl také sloužit jako inspirace pro vznik nových míst, ať už na základě nadšení pro realizované nebo na základě kritiky a touhy dělat věci jinak (sami vycházíme z podobných motivů).

Jde o projekt určitých lidí se specifickými představami, ty se mohou diametrálně odlišovat a nemusejí být vždycky slučitelné.

Je samozřejmé, že pro fungování podobného projektu je potřebná otevřenost a neustálé přetřásání a přehodnocování naší praxe. Kolektiv bude muset formulovat a schválit určitá pravidla, aby se neocitl v absurdních situacích.

Takové je asi zatím pojetí komunity, které si někteří z nás vytvořili na základě osobních zkušeností z jiných míst. Jde o nástin určité představy, pokus o formulaci několika principů a jeden z mnoha textů, které by se na těchto stránkách mohly postupem času objevit.

Proč AUTONOMIE?

Autonomií rozumíme místo, kde dochází k co největší decentralizaci moci, kde se rozhoduje společně a kde vztahy mezi lidmi nefungují na vzájemném donucování, na ovládní a manipulaci. Nejde o absolutně vyšinitý systém, neslučitelný s okolním světem, o místo, kde se lidé chovají z vnějšího pohledu naprosto podivně. Jde o realizaci konkrétních představ, které nepropagují nic zvláštního, pouze co největší míru svobody. Chceme z tohoto místa udělat soběstačný prostor, který bude co nejméně závislý na moci a potažmo pomoci vnějších struktur a institucí.

Proč RECYKLACE? Těžko se smířujeme s myšlenkou, že budeme muset všechno potřebné kupovat. Nežijeme už ve městě plném vyhozených věcí a přebytku, nemůžeme tak snadno nacházet věci, které lze znovu použít.

KONKRÉTNÍ PROJEKTY Počítačová dílna Nové technologie jako počítače nebo Internet natolik zasahují do našeho života, že považujeme za nutné (nebo dokonce zajímavé a zábavné) učit se s nimi pracovat, rozumět jim a dokázat se bránit

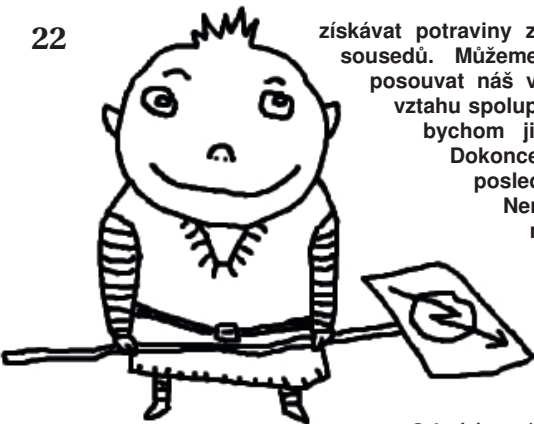
manipulacím, k nimž jsou zneužívány. Odsuzujeme komerční operační systémy a výrobce, kteří vyvíjejí své produkty za účelem zisku, spolupracují s totalitními režimy apod., proto využíváme a podporujeme svobodný software, propagujeme recyklaci počítačů a součástek, které, ač několik let staré, dokážou ze sebe vymáknout ještě mnoho dobrého. Snažíme se změnit přístup k těmto technologiím z čistě pasivního na aktivní, na soběstačný.

21

Po vzoru zahraničních projektů, které dokázaly rozběhnout počítačové dílny v různých autonomních centrech, pořádají kurzy a vyvíjejí někdy téměř krkolomné aktivity, se snažíme uskutečnit podobnou věc a přispět tak k chápání počítače jako nástroje, který lze využívat svobodně a uvědoměle. Rádi bychom toto místo otevřeli setkáním, která mohou přinést nové poznatky a přístupy v oblasti technologií, během kterých se můžeme učit jeden od druhého pracovat s počítačem, poradit si s problémy, na něž narazíme při jeho užívání apod. Plánujeme pořádat dílny, kde se budeme učit instalovat svobodný software, přizpůsobit ho vlastním požadavkům a tak si ho "ušít namíru", budeme se věnovat bezpečnosti na Internetu, šifrovanému přenosu dat při prohlížení webů nebo v rámci mailové pošty. Rádi bychom se věnovali tvorbě a správě nekomerčních webů a podporovali aktivní účast na fungování svobodného softwaru. Ten je založen na spolupráci širokých komunit profesionálních i neprofesionálních programátorů a uživatelů, kteří se podílejí na jeho tvorbě a zdokonalování. Takový princip funguje na přesvědčení, že každý, kdo používá počítače může vytvářet vlastní programky, upravovat ty, které napsali jiní, opravovat chyby atd., prostě být aktivním článkem v celém procesu a navíc si to užívat.

Přirozená zahrádka

Je samozřejmé, že v dnešním poničeném a vycucaném světě nelze propagovat koloběh neustálého nakupování a vyhazování potravin, plýtvání přírodními zdroji, vykrádání cizích zemí a nucení jejich obyvatel ke hladu. Nesouhlasíme-li s utrpením, které náš zhýčkaný západní svět vesele činí všem možným krajinám, musíme se zabývat jinými způsoby obživy, nejlépe porozhlédnout se po vlastním okolí a využívat svoji zahrádku, blízký les nebo

získávat potraviny zdarma, levně nebo výměnou za něco jiného od sousedů. Můžeme tak rozvíjet sousedské vztahy a především posouvat náš vztah k zahradce od čistě vykořisťovatelského ke vztahu spolupráce a soužití. Zahrada dokáže plodit i bez toho, že bychom ji celou rozryli, pobili krtky a rozsekali žížaly. Dokonce jsme přesvědčeni, že zahrada, kde se počítá i s posledním slímákem plodí lepší a chutnější potravu. Nemusíme si dělat nárok na všechna jablíčka, nemusíme prolévat zahradu chemikáliemi nebo zachraňovat salátek před divokým králikem za každou cenu. Chceme žít v zahradě, která bude plodit dobré ovoce a zeleninu, která ale bude útočištěm i pro další živočichy a bude přirozená.

DIY

Odmítáme čistě konzumní nakládání se životem, chceme se zbavit pasivních přístupů ke každodenním aktivitám a nechat ostatní, aby pro nás kdesi v továrnách vyráběli věci, které potřebujeme. Chceme sami vyrábět, šít nebo tvořit, chceme recyklovat vyhozený materiál, učit se dovednostem od ostatních, abychom se o sebe dokázali postarat bez závislosti na odborné pomoci.

Šití

Chceme podporovat a pěstovat tuto kreativní a manuální činnost, šít různé potřebné součásti domu, přešívát nebo opravovat starší oblečení, vytvářet nové věci a nahrazovat průmyslové produkty našimi vlastními. První z našich konkrétních projektů vychází z odmítnutí plýtvání materiálem, používání plastů a neekologické výroby surovin pro hygienické vložky, rádi bychom podporovali domácí výrobu pratelných menstruačních vložek, případně je vytvářeli přímo zde. Samozřejmě tu bude prostor pro ty, kdo by se chtěli vyjádřit touto formou, něco ušít atd.

Knihovna, distro a vydavatelstvíčko

Plánujeme vytvořit distribuci zinů a časáček, případně některých linuxových operačních systémů, chtěli bychom zřídit zajímavou knihovnu a pokračovat ve vydávání brožurek, případně pomáhat s jejich realizací. Chceme poskytnout zázemí pro redakční činnost - Internet, počítače, pomoc s grafickou úpravou atp.

CO POTŘEBUJEME!!

Samozřejmě se nám hodí všechen možný upotřebitelný materiál při opravách domu, takže pokud se k nám chystáte, vezměte s sebou všechno, co lze ještě použít a zároveň nejde o nějaké jedovaté a neekologické látky, nebezpečné pro nás nebo naše okolí. Budeme také rádi za nějaké součástky do komповé dílny a samozřejmě potřebujeme textilie pro šicí dílnu. Takže to, co nepotřebujete nebo to, co byste rádi darovali, uvítáme. Recyklovat je rozhodně lepší, než kupovat nové.

www.projekt-dvp.s.cz

INFOSHOP truhlarska 11

Od září se ve druhém patře domu rozjíždí INFOSHOP s alternativními tiskovinami, pravidelným programem, freeshopem a čítárnou.

KDE?

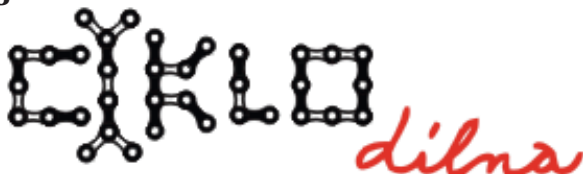
Stavte se za námi na dobrý kafe nebo čaj ve 2. patře. Zvoňte POUZE na zvonek označený "Infoshop" nebo prozvoňte infoshopové číslo 775 448 753.

KDY?

Otevřeno je vždy v úterý, středu a čtvrtek od 16 hodin do cca 21h (někdy i déle) / POZOR! 22.9. bude ZAVŘENO

ČÍTÁRNA

Součástí Infoshopu je čítárna a knihovna, kde najdete různé punkové a politické časáky, ziny, tuzemské i zahraniční knihy s veg(etari)ánskou, feministickou a anarchistickou tematikou, taktéž různá kulturní periodika - A2, Nový prostor aj.

Pražská DIY cyklo dílna ožívá!

Zveme všechny, kdo si chtějí opravit svá kola či se něco přiučit z opravářského kumštu, podebatit nejen o cyklistice v Praze a pochutnat si na veganských dobrotách.

Chceme vytvořit dílnu pro lidi, kteří mají rádi kola a nechtějí být odkázáni na bike shopy.

KDY?

každou druhou středu od 17:30
do 20:30 (2.9., 16.9., 30.9., 14.10 atd.)

KDE?

V Truhlářské 11, Praha 1

Na chodu DIY cyklo dílny se budou podílet příznivci Auto*Matu, lidé z kolektivu Milada a jejich přátelé. O tematickém zaměření jednotlivých cyklo dílen budeme průběžně informovat na stránkách www.milada.org a www.prahounakole.cz.

Vstup volný, ale uvítáme malý příspěvek na jídlo a nářadí.

FOOD NOT BOMBS

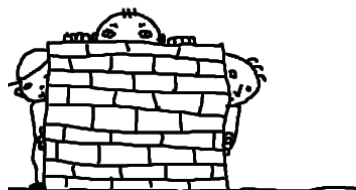
Praha: vaření každou sobotu od 13:00 v KK, rozdávání v 16:00 na Nádraží Holešovice

Brno: rozdávání každou sobotu v 15:30 v parku pod Janáčkovým divadlem

Zlín: každý sudý pátek na nádraží

Karlovy Vary: každou první neděli v měsíci ve 12:00 u Alzbetinich lazni (park)

České Budějovice: obnovené rozdávání od 7. dubna každé druhé úterý na Lannově třídě, od 15h

OBSAĎ A ŽIJ

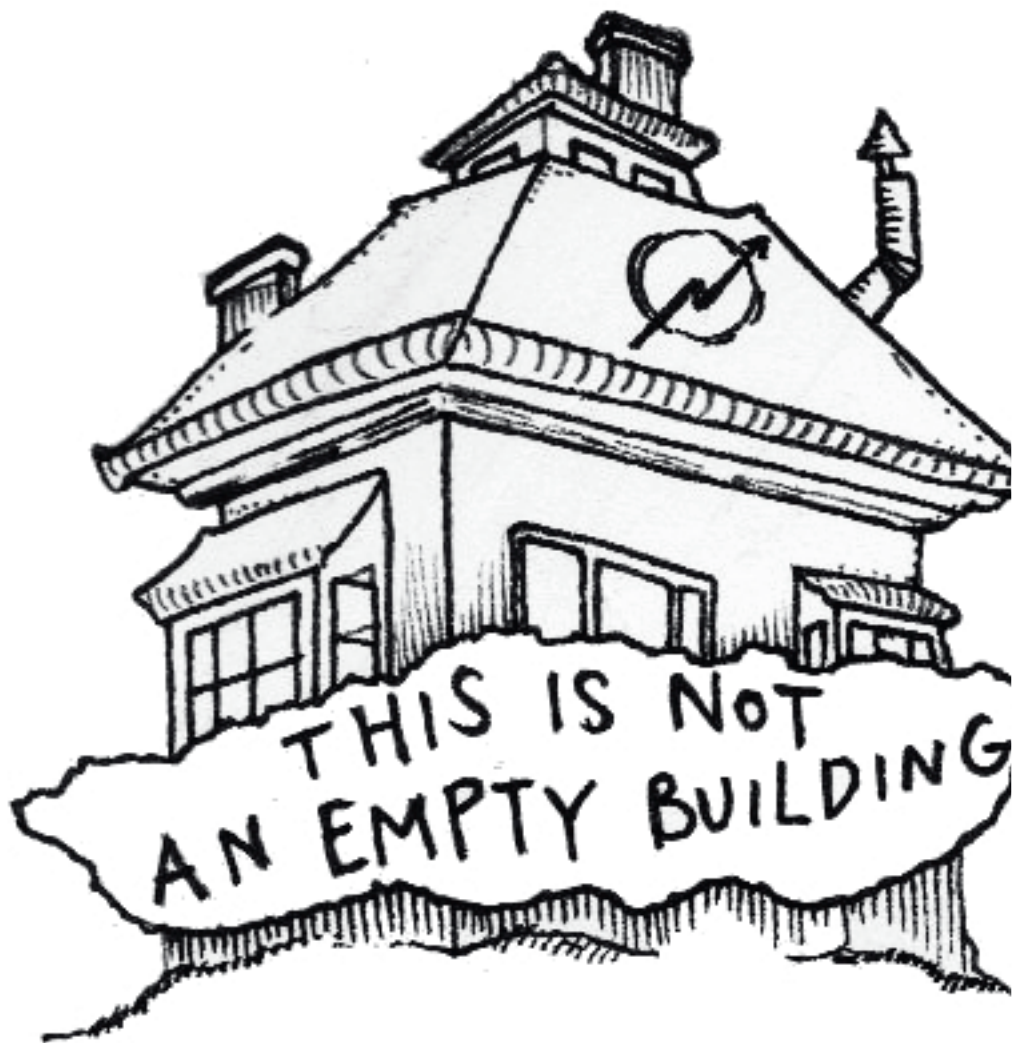

Redakce: [paha\(zavinac\)squat.net](mailto:paha(zavinac)squat.net)

Příspěvky vítány, on-line jsme na paha.squat.net nebo milada.org.

ANITCOPYRIGHT.

udelano na freebsd,sazba SCRIBUS,grafika GIMP.technicka spoluprace DVP

**Hledáš místo ke své
realizaci ?**

REALITKA.SQUAT.NET